

[Palle Simonsen]

regeringens evner til at spare på de statslige finanser og dermed på det offentlige forbrug som baggrund for at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen. Her har vi set meget klart, at der ikke er nogen reel vilje til stede, og at der ikke herigennem manifesteres noget forsøg på at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet gennem et lavere offentligt forbrug. Det er jo i virkeligheden fortrinsvis pensionsnedskæring og den slags ting, der er tale om, og det vil formentlig ikke have nogen særlig afgørende virkning på dette område.

Alt i alt må vi vel nok konstatere, at det, vi kender, ikke har haft nogen gavnlig indflydelse, mens det, vi ikke kender endnu, har chancen for at have en gavnlig indflydelse. Under alle omstændigheder er det nødvendigt for os at kende den totale virkning, før man kan tage stilling til et lovforslag som det, der ligger her.

Vi erkender naturligvis i det konservative folkeparti, at der vil være en baggrund for i et begrænset omfang at give en finansminister en bemyndigelse til at optage udenlandske statslån i den situation, vi befinder os i. Men jeg kan godt sige allerede nu, at vi ikke drømmer om at give finansministeren en bemyndigelse i det omfang, som fremgår af dette forslag. Kun gennem en meget stram lånebemyndigelse har vi en relativt beskedne chance for at tvinge regeringen til at føre en økonomisk politik, som bidrager til at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet. Vi har netop for et øjeblik siden hørt statsministeren fortælle, at hvis ikke der blev foretaget kraftige indgreb, kunne vi komme i den situation at skulle prioritere nedbringelsen af betalingsbalanceunderskuddet højest. Vi føler faktisk, at vi allerede er i den situation, men det får vi jo rig lejlighed til at gennemdrøfte de kommende dage, og før vi kender konsekvenserne af regeringens samlede plan, er det ikke rimeligt at tage stilling til forslaget.

Askjær Jørgensen (FP):

I fortsættelse af, hvad hr. Palle Simonsen udtrykte, kan jeg meddele, at vi ikke kunne drømme om at give regeringen denne bemyndigelse; vi kunne ikke drømme om at give finansministeren bemyndigelse til at låne bare én eneste krone.

Jeg forstod på statsministeren her for en times tid siden, at der skulle bæres nogle byrder, også af de kommende generationer. Det samfund, der skulle være så rigt i henhold til alle de socialdemokratiske valgtaler, er altså et samfund, hvis parlament skal behandle lovforslag om at gældsætte til kommende generationers besvær. Jeg synes, det er flovt. Og så har man samme dag en statsminister, der står heroppe og taler om helhedsplaner. Jeg synes, det er flovt for socialdemokratiet, at det skal fremsætte lovforslag af denne art. Lovforslag af denne art er helt præcist blade i socialdemokratiets karakterbog, men karaktererne passer til dumpekandidater og intet andet, for hvorfor er der behov for den slags lovgivning? Ja, vi har fuld forståelse for, at hvis man skal styre land og rige, som socialdemokratiet gør, er man nødt til at lånefinansiere. Men det stemmer altså ikke med, at man påberåber sig at være et rigt land.

Når man er nødt til at fremsætte sådanne lovforslag, erkender man, at man ikke har evnet at styre land og rige på fornuftig vis, at man ikke forstår den opgave, man har påtaget sig.

Ikke socialdemokratiet, men statsministeren vandt valget den 23. oktober 1979. Den samme statsminister har imidlertid intet som helst at bruge regeringsmagten til, for det er ikke lykkedes ham at stable en regering på benene, som kan præstere noget som helst i retning af, at vi kan slippe for den slags lovforslag, som ligger her.

Vi har på bilag nr. 2322 stillet et spørgsmål om rentekontoen. Vi fik jo et ændringsforslag om, at der skulle bruges yderligere 800 mill. kr. til renter af vores gæld. Det vil altså sige, at fra man fremsætter finanslovsforslaget i august måned og tre måneder frem, er der sket så meget, at man må ændre sit skøn og regne med, at man skal bruge yderligere 800 mill. kr. til renter af vores gæld. Nu er det altså ikke blot således, at vores gæld stiger og stiger og stiger, men rentebyrden den fordobles af hver milliard kroner, vi låner.

Tallene, vi fik fra finansministeren, siger jo noget om, at man i oktober 1977 kunne låne til 7 pct., medens der i oktober 1979 står 16 pct. Det er altså ikke nok med en fordobling af vores problemer.